

[Valdemar Thomsen.]

punkter, der gøres gældende af moderne Økonomer, gaar ud paa, at den økonomiske Politik ikke kan udskilles fra den almindelige Politik, at der maa være Harmoni mellem Nationalbankens Dispositioner og Regeringens Handlinger, og at Regeringen nødvendigvis maa have Hovedansvaret for Seddelbankens Beslutninger. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen er af den modsatte Opfattelse, og det faar han naturligvis have Lov til at være, han bør blot ikke kalde det en radikal Opfattelse, for den er saa stokkonservativ, som tænkes kan.

Naar det ærede Medlem Hr. Henning Hasle var saa venlig at gøre opmærksom paa, at vi fra Bondepartiet foreslaar en Erstatning til Landbruget paa de meget omtalte 6 pCt., og mente, at der i dette skulde ligge en særlig Anerkendelse af det konservatives Synspunkt, saa maa jeg deroverfor henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at det Tidsrum, i hvilket Tilskuddet skal gives, andrager 3 Maaneder, medens det Tidsrum, for hvilket der skal gives Dækning, kun udgør ca. 2 Maaneder. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kan se, at det giver en væsentlig Forskel. Den højtærede Landbrugsminister kunde se det, og Ministeren mente, at det maatte betegnes som „dobbelt belagt“. Nej, desværre, det kan det langt fra, for det giver nemlig kun det helt nødvendige.

Hvad angaar det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Bemærkning her for et Øjeblik siden, kan jeg sige til det ærede Medlem, at det, der staar i den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som han stillede i Eftermiddags, og som der ikke for mig blev Tid til at omtale, da jeg havde Ordet, det Paalæg, der i denne Paastand blev givet Handelsministeren som kongelig Bankkommissær og Nationalbanken, det findes allerede nu i Valutaloven. Og derfor maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, at det var en helt overflødig Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har jo Ret i, at det, der stod i min Dagsorden, ogsaa staar i den gældende Valutalov, men Aarsagen til, at jeg fremsatte det i Dagsordensform, var den, at jeg mente, Regeringen ikke overholdt den gældende Lov, og hvis det ærede

Medlem havde været enig med mig deri, saa havde det da været ligetil, at han havde stemt for Dagsordenen.

Valdemar Sørensen: Til Trods for det ærede Medlem Hr. Krag's manende Ord maa jeg for mit ringe Vedkommende erkende, at jeg har visse Besværligheder med at tage § 3 i Venstres Forslag alvorligt. Under det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensens Tale før var der en Afbryder i Salen, der sammenlignede denne Paragraf med et af dansk Lystspillitteraturs mest herostratisk berømte Institutioner af Bankart, der drev sin Virksomhed paa den Maade, at den laante ud til det halve af den Rente, som den gav for Indlaan. Der er i Virkeligheden i § 3 ikke noget som helst, der i Princippet adskiller sig fra Ebberød Banks berømmelige Maade at arbejde paa! Den eneste Ting, der virkelig gør en Forskel, er dette, at Partiet Venstre for at støtte denne Finansoperation henvender sig til Skatteyderne, det er det, der foregaar. Naar man gennem Det erhvervsøkonomiske Raad og den kongelige Bankkommissær bliver enig om, at nu skal en eller anden Virksomhed, en eller anden Produktion her i Landet have sin udenlandske Valuta billigere, ja, saa gaar man, siger Venstres Forslag, til Skatteyderne og skaffer Differencen. (*Brorsen:* Man gaar først til Rigsdagen!). Ja, ja, men til sidst er det dog Skatteyderne, som skal betale; jeg formoder ikke, at det ærede Medlem Hr. Brorsen vil betale den Differencen, som Landbruget skal have.

Det er jo overhovedet et Særkende, at nu har man i to Maaneder talt økonomisk Krigspolitik her i Landet; det er foregaaet paa den Maade, at Landbruget sandelig ikke har holdt sig tilbage, og nu faar det i Dag sit Bidrag. Man har heller ikke holdt sig tilbage fra de andre Produktioners Side, og nu kommer Venstre og siger: Nej, lad os saa hellere slaa Bunden ud af det hele. Skal vi f. Eks. prisregulere her i Landet, skal vi lave noget lignende som f. Eks. den berømte nationale Støvle fra forrige Krig, saa er det ikke Skotojsindustrien, der skal bringe denne Støvle ned i Pris, saa er det Skatteyderne, der skal betale Differencen mellem Industriens Pris og Forbrugernes. Og saadan hele Rækken ned igennem!

Jeg maa erkende, at det er en meget nem Maade at drive økonomisk Politik paa i en vanskelig Tid. Tilsyneladende ser det ud, som om man fra alle Sider, i hvert Fald i Partiet Venstre, har glemt, at der er noget, der hedder Forbrugere her i Landet, og at